

» Ὅτι τοῦ προλαλήσαντος εἴμ' ὄντως πολὺ χείρων
 » Καὶ εἰς τῶν ζώντων ἐπὶ γῆς συζυγικῶν μαρτύρων».
 Εἶπε κ' ἐκ συγκινήσεως ἐκόπη ἡ φωνή του
 Ἐστέναξεν, ἐγέλασε, καὶ δόσιν Καμπανίτου
 Λαβῶν, τοῦ λόγου ἤρξατο, τῶν ἄλλων ἡρεμούντων
 Κ' ἐκ προσοχῆς ἀκίνητα τὰ βλέμματα κρατούντων.

Ι Ω Τ Α Σ

ΑΣΜΑ

ΔΙΗΓΗΣΙΣ Ε'.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΓΑΜΟΝ

ΤΟΥ

ΤΡΑΚΑ

Ἄφ' οὗ, ὡς λέγουν, ἔπεσεν, ἐπὶ «*Μαθίαν κληῖρος*»,
 Ἄς σᾶς φαιδρῶν κᾶν μικρὸν ὁ ἀφελῆς μου λῆρος.
 Εἰλικρινῶς ὁμολογῶ ὡσεὶ ἐν προοιμίῳ
 Ὅτ' εἰς τὸν κόσμον ἔπραξα ἀνοησίας δύο.
 Τὴν μὲν διότι ἔλαβον μικρὰν τινα παιδείαν,
 Τὴν δὲ διότι ἔτυχον ἐξ ἔρωτος συμβίαν.
 Τὸ πρῶτον ἂν καὶ στολισμὸς παντὸς χρηστοῦ ἀνθρώπου
 Γενναῖ ἐχθροὺς καὶ βιάσανα εἰς κοινωνίαν ὅπου
 Παραχαράσσει τ' ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλευθερία.
 Τὸ δεύτερον, ἐν ᾧ φρονῆς μὲ ῥόδα καὶ μὲ ἴα
 Ὅτι θα στέψη τῆς ζωῆς τὸν μάλλον θερμὸν πόθον
 Παράγει μὲν ἡδονὴν προσωρινὴν καὶ νόθον.

Οἱ ἄνθρωποι τρεφόμενοι μὲ ὄνειρα κ' ἐλπίδας
 Εἰς τῆς ἀπάτης τὰς πολλὰς ἐμπίπτουσι παγίδας.
 Ἐγὼ δὲ εἶδα πάντοτε μὲ θαυμασμὸν μεγάλον
 Οἱ εὐφρεῖς τῶν ἀφυῶν νὰ ἀπατῶνται μάλλον.

Παράδειγμα ὁ δούλος σας ! ὅστις ἐνῶ ἐφρόνει
 "Ὅτι τὰς τρίχας διαιρεῖ καὶ ψύλλους πεταλόνει,
 "Ὅστις ἀφ' οὗ δὲν ἄφησεν ἀπείρακτον γυναῖκα,
 "Ὅστις συγχρόνως ἔπλεκε τὸν ἔρωτα μὲ δέκα,
 "Ὅστις τοῦ ψεύδους ἔχυνε τὸ μέλι μ' ὑποσχέσεις
 Κινήσας τόσα δάκρυα ὅσας συνήψε σχέσεις,
 Ὡς ἄθλιος μαμάκουθος ἐξηπατήθη ὅταν
 Νὰ νυμφευθῆ ἠθέλησε καθῶς τὸν φίλον Ἰώταν.

Λέγω ἀηθέλησα ! . . » ἀλλὰ πομπώδη λέξιν εἶπον
 "Ὅπως καλύψω δι' αὐτῆς τοῦ αἴσχους μου τὸν ῥύπον
 Διότι, μὰ τὰ κάστανα ! εὐρέθην νυμφευμένος
 Χωρὶς νὰ ἐννοήσω πῶς, καθόσον ἡ παρθένος,
 "Ἦτις ἐπέμφθη ἄνωθεν διὰ νὰ μ' εὐτυχίσῃ
 Ἐπιτηδεῖως ἔσπευσε τὰ δύκτια νὰ στήσῃ.
 Εἶν' ἡ ἀλώπηξ δολερά, ὁ πίθηκος πανοῦργος
 Ἡ κάμηλος μνησίκακος, ὁ Σατανᾶς κακοῦργος,
 Ἄλλ' εἶν' ἡ ἄγαμος γυνὴ φοβερωτέρα ὄλων
 Ὡς κρύπτουσα ὑπὸ πλαστόν μειδίαιμα τὸν δόλον.
 Αὐτὴ κ' ἐμὲ μετέβαλεν εἰς χειροῆθη βλάκα
 Κ' ἐκάθησε πλησίον μου κληθεῖσα *Madame Traca*.

Πρὶν ἔτι ἀνδρωθῶ καλῶς διῆγον εἰς τὴν Σῦρον
 Οὐχὶ βεβαίως τὴν ζωὴν ὀσίων καλογήρων
 Τὰ Τάλαντα, καὶ ὁ Κουμός, τὰ Χροῦσα, καὶ ἡ Βάρη
 Μ' ἐγνώρισαν ἀτρόμητον τοῦ Βάκχου παλληκάρη·
 Κ' ἡ πόλις μ' ἀνεκήρυξε γυναικοθήραν πρῶτον
 Κ' ἀδάμαστον πολεμιστὴν εἰς συμπλοκάς ἐρώτων.
 Ὡς ἡ ψυχὴ ἦτις πετᾶ ἐξ ἐνὸς ἀνθους 'ς ἄλλο
 Ἠγάπων ἀντικείμενα στοργῆς νὰ μεταβάλλω,
 Καὶ οὕτω ζῶν κατήντησα νὰ γίνω μετ' ὀλίγον
 Τὸ τῶν πατέρων φόβητρον, κ' ὁ τρόμος τῶν συζύγων.
 Τοσοῦτον δὲ ἡ φήμη μου αὐτὴ ἐκορυφώθη
 Ὡστε τυφλὴ περὶ ἐμοῦ ἰδέα διεδόθη
 "Ὅτι ἐν βλέμμα μου ἀρκεῖ εἰς ἕν λεπτὸν τῆς ὥρας
 Νὰ δώσῃ ὄνομα μητρὸς εἰς ἀγνοτάτας κόρας.

Ἐν ᾧ δὲ ὄλος ἄφροντις εἰς τὰς ἡδυπαθείαις
 Ἐτρώφων τὰ ἡλίσιαι, μεγάλης δυστυχίας
 Ἐξάιφνης κεραυνὸς βροντᾷ ὡσεὶ ὀργῇ Κυρίου·
 Διότι, ναύτης τολμηρὸς κ' ἰδιοκτητῆς πλοίου
 Ὁ περιφλέμενος μου πατήρ ἐπνίγ' εἰς τοῦ Εὐξείνου
 Τὰ ἄξινα παράλια, κ' ἐχάθη μετ' ἐκείνου
 Πᾶσα βιωτικὴ ἱκμάς ὡστ' ὄρφανὸς καὶ πένης
 Τὸ πρῶτον εἶδα τὴν ὀργὴν ἀγρίας Εἰμαρμένης,
 Καὶ τοῦτο εἰς συναίσθησιν μὲ ἔφερον ἐν μέρει
 Ὅπως ἠμπορεῖ ἄνθρωπον τοῦ εἶδους μου νὰ φέρῃ.
 Διὸ πρὸς ἐκπληξιν κοινὴν δὲν εἶδα τρεῖς ἡμέρας
 Τῶν τότε ἐρωμένων μου τὰς ἐρασμιωτέρας,
 Θρηνῶν δὲ καὶ τηκόμενος ὑπὸ μελαγχολίας
 Τὸ βάρος ὑπελόγιζον τσοσάυτης δυστυχίας.
 Κ' ἡ μήτηρ μου ἐδόξαζε τὸν Κύριον, διότι,
 Ἄν ἔχασε τὸν σύζυγον, φορὰ καὶ ἦτο πρώτη
 Καθ' ἣν μὲ εἶδε φρόνιμον ! τούτέστι ἐν ἀργίᾳ
 Παρατηροῦντα πῶς πετᾷ ὁ κώνωψ καὶ ἡ μυῖα !

Μᾶς ἐπεσκέφθησαν, λοιπὸν, λόγῳ παρηγορίας
 Πολλοὶ μὲν φίλοι· πλεῖστοι δὲ ἐκ Νέας Ζελανδίας
 Καλκούτας τε καὶ Φερναμπούκ ! τούτέστιν ἐκ τῶν ὄντων
 Τῶν συρρέοντων τυπικῶς, τῶν ὑπομειδιῶντων,
 Ἄν λέγῃς τι ἀνάλατον, καὶ τῶν προσποιουμένων
 Θλίψιν ἀπαρηγόρητον ἂν σ' ἴδουν τεθλιμμένον,
 Αὐτοὶ οἱ ἄγνωστοὶ γνωστοὶ μετ' ἡθους εὐαισθήτου
 Κηρύττονται φίλοι στενοὶ ἐκάστου μακαρίτου,
 Καὶ εἶν' εὐτύχημα ἐὰν μετὰ τὰ δάκρυά των
 Δὲν ἀποδείξουν εὐγενῶς εἰς τῆς γραφῆς τὸν πάτον
 Χρεώστην των τὸν ἄφρονον νεκρὸν ἐντὸς τοῦ τάφου
 Διὰ τῶν καταστίχων των, ἧ καὶ δι' αὐτογράφου.

Μετ' ἄλλων μᾶς ἐτίμησεν ἐκείνας τὰς ἡμέρας
 Ὁ Μισὲ-Γιάννης Φαφλατζᾶς τῆς δυσμορφίας τέρας
 Πλουσίσιος ὡς ἐλέγετο καὶ Χῖος τὴν πατρίδα
 Μὲ ὀφθαλμοὺς σατανικοὺς, μὲ μύτην προβοσκίδα,

Μ' ὀδόντας κάπρου, μὲ μακρὰν κ' ὀξεῖαν σιαγόνα.
 Τοῦ εἰδεχθοῦς παρίστανε Θερσίτου τὴν εἰκόνα
 Ἦν δ' ἐν ταύτῳ μικρὸς κυφός, μὲ κνήμας στρεβλωμένας
 Κι' ἀστεῖος μὲν τὴν ἔκφρασιν πλὴν πονηρὸς τὰς φρένας·
 Μετῆρχετο τὸν ἔμπορον, καὶ εἶχε τότε μίαν
 Χονδρὴν συναλλαγματικὴν εἰς τὴν κυκλοφορίαν,
 "Ἦτις εἰς λῆξιν ἔβαινεν ἡμέρα τῇ ἡμέρα,
 Διότι εἶχεν ὄριμον πρὸς γάμον θυγατέρα,
 Καὶ ταύτην κατεγίνετο νυχθημερὸν φυλάττων
 Καθὼς ὁ Ἄργος τὴν Ἰὼ δι' ἑκατὸν ὀμμάτων.

Ἦτον δὲ ἡ Μαροῦκά του, (καθὼς τὴν ἐθεώρει
 Πατὴρ καὶ πόλις) ἀγωγῆς ἰδιαζούσης κόρη
 Ἄγνη ὡς κρῖνον τοῦ ἀγροῦ, φιλόκαλος, νοήμων,
 Ἀπάντων τῶν οἰκειακῶν περισπασμῶν εἰδήμων.
 Σοφὴ τὸν νοῦν, πολέμιος τῶν μυθιστορημάτων,
 Καὶ τῶν ὀπισθοφουσκωτῶν ἀσέμων φορεμάτων.
 Ἀπλὴ τὸ ἦθος, εὐσπλαγχνός χριστιανή, καὶ τέλος
 Πάντων τῶν φιλανθρωπικῶν καταστημάτων μέλος.
 Τοιαύτη οὖσα, μᾶλλον δὲ τοιαύτη πλαττομένη
 Ἄγνωστος πάντῃ κ' εἰς ἐμὲ δὲν ἔπρεπε νὰ μὲνη.
 Καὶ μάλιστα ἡ τοῦ Πατρὸς ἀστεία αὐστηρότης
 Τὸ πρὸς ἐφόδους θάρρος μου, ἠρέθισεν ἐν πρώτοις,
 Διὸ καὶ ὄπλα ἔστηνον δεινῆς πολιορκίας,
 Ὅποτε ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἐπλήγην ἀγγελίας.

Πλὴν συνεργεῖα Σατανᾶ πρὶν νὰ πολιορκήσω
 Μ' ἐπολιόρκησαν στενωῶς χωρὶς νὰ τὸ νοήσω.
 Πατὴρ καὶ κόρη ἔσπευσαν νὰ μᾶς συλλυπηθῶσι
 Κ' ἐμὲ τὸν πολυόφθαλμον ὁ ἔρωσ νὰ τυφλώσῃ.
 Κ' ἤξευρα μὲν τοῦ Φαφλατᾶ καλῶς τὴν θυγατέρα,
 Ἀλλὰ μ' ἐφάνη δυστυχῶς πολὺ ὠραιότερα
 Παρ' ἄλλοτε, εἴτε ἀπλῶς ὡς πᾶσα νύμφη ἄλλη
 Διότι εἶχε δανεισθῆ παρὰ τῆς τέχνης κάλλη,
 Εἴτε, διότι ζωηρὰ πρὸς τὰς γυναῖκας κλίσις
 Σφοδρᾶς ἐντός μου ἠγειρεν ἐξαίφνης συγκινήσεις.

Εἶτε διότ' ἡ τοῦ πατρὸς μεγάλη δυσμορφία
 Διὰ τῆς ἀντιθέσεως ἐγένετο αἰτία
 Αἰσθημάτων τινος τερπνοῦ, εἶτε διότι, τέλος
 Ὁ ἔρωσ μοὶ κατέφερε τὸ ἰσθόλον βέλος
 Χρακῶθεις ὁ κάκιστος μ' ὀργίλον πονηρίαν
 Εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀνίας μου νωθρὰν καλαισθησίαν.
 Ἐκτὸς δὲ τούτου χάριεν ἀνάστημα, νεότης
 Πλήρης, καὶ συμπαθητικὴ ῥωμαντικὴ ὠχρότης
 Μ' ἐράνη ὄσσις φαιδρὰ εἰς λύπης ἐρημίαν
 Κ' ἠσθάνθην ἀκουσίως μου κτυπῶσιν τὴν καρδίαν.

Φιλεῖ ὁ Ἔρωσ τὰ φαιδρὰ καὶ τερνευμένα ἦθη·
 Ὁ ἀνεμόμυλος λοιπὸν, τῆς γλώσσης μου ἐλύθη,
 Καὶ εἶπα θέματ' ἀόρητα περὶ οὐσίας πάσης
 Περὶ ἀέρος οὐρανοῦ, καὶ γῆς τε καὶ θαλάσσης.
 Καὶ ὁ μὲν γέρων ἤκουεν ἐλάλει κ' ἐμειδίει,
 Ἄλλ' ἡ θυγάτηρ ἀπαθῆς διέμενε καὶ κρύει.
 Κι' αὐτὸ τὴν φιλαυτίαν μου ἐπλήγησεν ὀλίγον·
 Μάλιστα παρετήρησα ὅτι ὁσάκις θίγων
 Εὐαίσθητόν τινα χορδὴν ἀπηύθυνα πλαγίως
 Ὑπὲρ αὐτῆς τὸν ἔπαινον, αὐτὴ ἐπιτηδεῖας
 Μὲ μορφασμὸν χλευαστικόν, ὅστις δὲν μ' ἦτο ξένος
 Μ' ἔλεγεν: — «Εἶμαι ἄκαμptos, καὶ σὺ παραλυμένος»·
 Τέλος ὡς ἀνεχώρησαν, ἠσθάνθην αἰφνιδίαν
 Σύγχισιν, ζάλην, μόνωσιν, κενόν, ἀπελπισίαν,
 Καὶ τότε πρῶτον ἄυπνος, σιωπηλός, καὶ σύννοος
 Συνεδοκίμασα νυγμοὺς καὶ στεναγμοὺς πυρίνους.

Συνέβη δὲ καὶ ἄλλο τι μεθ' ὃ ὑπερηξήθη
 Ἡ πρώτη αὐτῆ προσβολὴ κ' εἰς πάθος μετεβλήθη.
 Οἰκονομίας ἔνεκα μετήλλαξα οἰκίαν,
 Καὶ ἀντικρυ τοῦ Φαφλατᾶ μετέβην, τὴν κυρίαν,
 Λοιπὸν, συχνάκις ἔβλεπον, καὶ ἐπειδὴ συνήθως
 «Ἐκ τοῦ Ὄρῳν τίκτετ' Ἐρῶν» ὡς τις διδάσκει μῦθος,
 Ἐδέθην χειροπόδαρα εἰς τῆς Φαφλατιάδος
 Τὸ ἄρμα τὸ ἐρωτικὸν δίκην καλῆς φοράδος,

Ὡστε ὡς φύλλον ἔτρεμον εἰς ἓν λεπτόν της νεῦμα
 Ἐγὼ ὁ τετραπέρατος, ὁ πρῶην ὄλος πνεῦμα.

Ἐκείνη δὲ ἡ πονηρὰ ὄλη σκοπούς και δόλος
 Ἐφαίνεται ὅτι προσοχὴν δὲν ἔδιδεν οὐδόλως,
 Καὶ πρὸς αὐτὴν ἐν ᾧ καὶ νοῦς καὶ λογισμὸς ἐπέτα
 Ψυχρῶς μ' ἐκύτταζε, ψυχρὰ ὡς λίθος μ' ἐχαιρέτα.
 Ἐργαζομένη δὲ συχνὰ πλησίον τῆς θυρίδος
 Τὸ πῦρ μου ἀνεβρίπιζε μὲ ἀκηδείας εἶδος.

Καὶ προετίμων μὲν θερμῶς ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ πάγου
 Νὰ ρίψῃ βλέμμα πρὸς ἐμὲ θηρὸς ἀνθρωποφάγου.
 Νὰ τὴν ἰδῶ νὰ ὀργισθῆ σκληρῶς νὰ μὲ ὑβρίσῃ,
 Καὶ τὰς θυρίδας μὲ θυμὸν προσβλητικὸν νὰ κλείσῃ.
 Καθόσον ἡ πρὸς ἔρωτας μ' εἶχε διδάξει πείρα,

Ὅτι γυνὴ δεικνύουσα τοιοῦτον χαρακτηῖρα
 Δὲν εἶναι φρούριον πολὺ δυσάλωτον, ἀλλ' ὅμως
 Αὐτὴ δὲν ἤλλασεν εἰρμόν· ἵνα δ' εἰπῶ συντόμως
 Τὸν νοῦν μου ἐγοήτευσε, καὶ ἔσπαιρον βραδέως
 Ὡς λάβραξ ὑπὸ ἄγκυστρον ἐμπεύρου ἀλιείως.

Ἡ μήτηρ μου ἐμάντευσε τὴν σοβαρὰν αἰτίαν
 Τῆς ἐνδομούχου λύπης μου, διότι μ' εὐκολίαν
 Δύω τινὰ μαντεύει τις ἐπὶ τοῦ Κόσμου τούτου
 Τὸ ἀναγκαστὸν ἐξ ὁσμῆς καὶ ἐκ τοῦ ἠθικοῦ του
 Τὸν Τουρκιστὶ λεγόμενον *Karâ-sebitân* τοῦτέστι
 Τὸν μαῦρον ἔρωτα· λοιπὸν, ἡ δυστυχὴς κατέστη
 Πολὺ περιποιητικὴ καθ' ὅσον κατ' ἐκείνην
 Τὴν ἐπιχὴν συνέπεσε δι' ἔρωτος ὀδύνην
 Δύω ν' αὐτοχειρισθοῦν καὶ εἰς τὸν νοῦν νὰ χάσῃ·
 Καὶ πρῶτον ἐδοκίμασε νὰ μὲ καθησυχάσῃ
 Δι' εὐγλωττίας, θωπειῶν, κ' ἐλπίδων χρυσοπτέρων.
 Εἶτα δὲ θεωρήσασα καθῆκον καὶ συμφέρον
 Τὸν γάμον μου μετὰ καλῆς κ' εὐκαταστάτου νέας,
 Τὸ μὲν διότι ἠλπίζε ν' ἀφήσω τὰς ἀρχαίας
 Καὶ σκανδαλώδεις ἔξεις μου, τὸ δὲ ἵνα μὴ σβύσῃ
 Τοῦ Τράκα τ' ὄνομα χωρὶς διαδόχον ν' ἀφήσῃ

Τὸν κατὰ τύπους ἔσπευσε προξενητὴν νὰ στείλῃ
 Ὅπως εἰς τὸν κύρ Φαφλατᾶν τὸ πρᾶγμα ἀναγγεῖλῃ.

Ἐν ᾧ δὲ ἀνυπόμονος καὶ μὲ παλμούς καρδίας
 Ἦμην, ὡς λέγουν, μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀρθροσίας
 Ἐξαίφνης τῶν ἐλπίδων μου ἐμαύρισ' ὁ ὀρίζων,
 Ὅ δὲ πεμφθεὶς Ταλθύβιος ἐπέστρεψε κομίζων
 Ἀρνητικὴν ἀπάντησιν. — « Πῶς ! ἔκραξεν ὁ γέρων,
 » Ἄν ἀπολήγῃ ἀφ' ἐνὸς ὁ γάμος εἰς συμφέρον
 » Οὐχ ἦττον ἔχει κύριον σκοπὸν τὴν εὐζωίαν
 » Καὶ πῶς, τὴν θυγατέρα μου ζητεῖ εἰς συζυγίαν
 » Αὐτός ! ὅστις διήνυσε παραλυμένον βίον
 » Ὡς δευτέρος τις « Don Juan » ! προσέθηκε δὲ ξύων
 Τοὺς ὄνυχάς του, καὶ πικρῶς ὑπογελαῶν ὡς ὅτε
 Τὴν Εὐάν ἀπεπλάνησεν ὁ Σατανᾶς. — « Συμπόται
 » Καὶ φίλοι του τὸν ἐπικινεῦν, καὶ βεβαίονοσι πάλιν
 » Ὅτ' ἔλαβεν ἀπὸ τινος παρείαν ζωῆς ἄλλην . . .
 » Καὶ τοῦτο τὸ ἐπιποθῶ . . . καθ' ὅσον εἶν' ὁ νέος
 Εὐθύς τὸ πνεῦμα, εὐφυῆς, δροστήριος, κι' ἀκμαῖος ».

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ ἔπαινοι ἐγλύκαναν ἐν μέρει
 Τὸν πόνον, ὃν ἡ ἄρνησις βεβαίως εἶχε φέρει.
 Ἄλλὰ οὐχ ἦττον ἔμεινα ἐμβρόντητος, διότι
 Εἶν' ἡ τοιαύτη ἄρνησις τῶν ὕβρεων ἡ πρώτη.
 Καὶ ὀνομάζουν μὲν αὐτὴν οἱ σκῶπται κακοζήλως
 Χυλόπητταρ ! πλὴν τοῦ χυλοῦ καὶ ὁ τῆς πῆττας φίλος
 Μᾶς βεβαίως ὅτι χολῆς καὶ ὄξους γεῦσιν ἔχει,
 Καὶ οὐχὶ πῆττας· χλεύης δὲ καὶ ἐμπαιγμοῦ μετέχει
 Διότι ὁ ἀποβῆφθεὶς γαμβρός, ἢ εἶναι γέρων,
 Ἦ δυσειδής, ἢ ἄτιμος καὶ στίγμα ἄλλο φέρων·
 Ἐνίοτε λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ὑγεία
 Συχνάκις ἢ καταγωγῇ, καὶ πάντοτ' ἡ πτωχεία.

Τὸ πρᾶγμα ἀπὸ σοβαροῦ κατήντησε σπουδαῖον
 Διὸ καὶ ἀνεχώρησα βαρυθυμῶν καὶ κλαίων.
 Ἐκλείσθην εἰς δωμάτιον μὲ θιλωμένην φρένα,
 Δέν ἔτρωγον, δέν ἔπινον, δέν ἔβλεπον οὐδένα

Κ' ἐντὸς ὀλίγου ἔγινα διὰ τοιούτου τρόπου
 Σικιὰ ἀγνώριστος τοῦ πρὶν ἐρατεινοῦ ἀνθρώπου.
 Ὅσακις δ' ἤρχετο εἰς νοῦν ὁ λόγος κ' ἡ αἰτία
 Ἦ πληγωθεῖσα ἔσπαιρεν ἐντὸς μου φιλαυτία
 Καὶ τότε ὡς παράφορος μετὰ κραυγῶν ὀδύνης
 Ἔδακνον τὰ προσκέφαλα καὶ στρώματα τῆς κλίνης,
 Καὶ ὑπὸ λάβαν πυρετοῦ καὶ θέρμην ἀκρισίας
 Ἐκυοφόρου σχέδια μωρᾶς αὐτοχειρίας.

Ἐκ ρυακίων ἀφανῶν ὁ ποταμὸς ἀρχίζει,
 Καὶ κατ' ἀρχᾶς μείλιχιος γελᾷ καὶ κελαρίζει
 Πλὴν διαβαίνων στενωποὺς καὶ φάραγγας ὀρέων
 Ἔχει τὴν θέαν φοβερὰν τὸ βεῖθρόν του ῥαγδαῖον,
 Ἄν δ' ἀπαντήσῃ πρόφραγμα θολοῦται, ἀγριόνει,
 Τοὺς βράχους κατακλιυδεῖ τὰ δένδρα ἐκρίζονει.
 Ἀπλοῦς σπινθὴρ πυρκαϊᾶν φρικώδη σχηματίζει
 Ἦ καταγιγίς πρὶν ἐκραγῆ τὴν βλάστησιν ἠροσιζει.
 Τὸ κύμα πρῶτον ὡς ῥυτίς χαρίεσσα ὑψοῦται
 Προβαίνει δὲ μὲ μυκηθμοὺς, ἀφρίζει κ' ἐξογκοῦται.
 Κι' ὁ ἔρωσ ὁ κρυπτόμενος εἰς ἕν τυχαῖον βλέμμα
 Ἦδὺς τὸ πρῶτον, κάμινον ἀνάπτει εἰς τὸ αἶμα
 Ἄν τὸν κεντήσῃ δ' ἔπειτα μικρὰ ἐναντιότης
 Καθίσταται ἀπόλυτος τοῦ βίου μας δεσπότης,
 Κ' ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ Σατανᾶ τὸ κράτος ἀνεγείρει
 Λυσσᾶ, σπαδάζει, μαίνεται, καὶ τὸν ἐρῶντα φθείρει.

— «Νὰ ποίησις, νὰ μάλαγμα!» διέκοψε καγχάζων
 Ὁ Ἀστακίδης, σταφυλὴν ὠραίαν δοκιμάζων
 •Εἰς τὴν ζωὴν σου ἄφησε τὰ κορακιστικά σου
 •Ἀνάλατοι παραβολαὶ καὶ σχήματα στοχάσου
 •Ὅτι ταράττουν ἀηδῶς τὴν χώνευσιν κινουσαί
 •Δασκαλικὴν ναυτίασιν, ἐρρέτωσαν αἱ Μοῦσαι,
 •Καὶ ζήτη ὁ μακρορόγγυχος κι' ἀστεῖος Φαφλατᾶς σου!
 — «Μὴ μὲ ταράττης ἔκρχεν ὁ Τράκας, καί. . . βιωδάσου!
 Εἰπὼν δ' ἐξηκολούθησε τὸν ῥοῦν τῆς ὀμιλίας
 Διὰ χρωμάτων ζωηρῶν κομψῆς εὐτραπελίας.

Μετὰ τοιαύτην προσβολὴν ἀδύνατον βεβαίως
 Ἦτον ν' ἀνθέξω, καὶ λοιπὸν ἠσθένησα βραέως
 Κ' εἰς τοῦ σφριγῶντος πυρετοῦ τὴν φλογερὰν ὀδύνην
 Ἐκείνην μόνον ἔκραζον, ἐλάλουν πρὸς ἐκείνην.
 Φαρμακοπῶλαι κ' ἰατροὶ ἐπὶ δεκάδα μίξιν
 Εἰς μάτην τὴν μεγάλην τῶν ἀνέπτυσσον σοφίαν
 Κ' οἱ κράτιστοι θὰ μ' ἔφερον τοῦ Ἴπποκράτους ἵπποι
 «*Ἐν τόπῳ, ἴσως, χλοερῷ, ἔνθα οὐκ ἔστι λύπη . . .*»
 Ἐὰν ἡ μητρικὴ στοργὴ δὲν ἔσπευδε νὰ δώσῃ
 Φορὰν δευτέραν τὴν ζωὴν καὶ μόνῃ νὰ μὲ σώσῃ
 Χωρὶς ὀπίου καὶ τρυγὸς καὶ Ἴπεκακουάνης
 Χωρὶς τῆς ὑποκριτικῆς καὶ κερδοσκοποῦ πλάνης
 Ἀπέδειξεν ἡ ἀμαθὴς γυνή, ἂν ὄχι ἄλλο
 Τοῦλάχιστον πῶς κρούεται ὁ πάσσαλος πασσάλῳ.
 Τῆς ὁμοιοπαθητικῆς ἠκούσατε βεβαίως
 Τὰ τερατώδη θαύματα! Εἰς Ἴατρος Ἐβραῖος
 Τὸ καύσιμον ἰάτρευε διὰ πυρός, τὸν πόνον
 Τῶν ἐξ ἀφθόνων αἰκιῶν δι' αἰκιῶν ἀφθόνων,
 Δι' ἀϋπνίας συνεχοῦς τοὺς μὴ τυχόντας ὕπνον
 Καὶ τοὺς δυσπέπτως ἔχοντας δι' ἐπαλλήλων δειπνῶν.
 Ἐν τέλει τὰ ἐπρύμνισε διὰ τὸν ἄλλον κόσμον
 Πρὸς πανακειᾶς εὐρεσιν καὶ βοτανῶν εὐόσμων
 Διότι ἐδοκίμασεν εἰς οἶστρον μαργοσύνης
 Τὴν τερατώδη πεινᾶν του νὰ παύσῃ διὰ πείνης.
 Πλὴν τοῦτο, τὸ ἱατρικὸν ἀξίωμα δὲν ψεύδει
 Similia Similibus, κ' ἤθελον συγκαθεύδει
 Μ' ἐκείνον τὸν ἀτάσθαλον ἂν τότε ἐπικαίρωσ
 Τοῦ ἔρωτός μου ἀρωγὸς δὲν ἤρχετο ὁ ἔρωσ.

Τὰ ὄμματά μου ἤνοιξα καὶ εἶδα καθημένην
 Πλησίον μου, τὴν ἕως χθῆς σκληρὰν καὶ ψυχραμένην.
 Ἐνόμισα δ' ὅτ' ἤκουσα ᾠδὴν ἐκ Παραδείσου
 Ὅταν μὲ εἶπε πῶς κι' αὐτὴ μ' ἐλάτρευεν ἐξίσου
 Καὶ ὅτι ὁ ἀγέρωχος ἐκεῖνος τρόπος ὅλος,
 Ἦτο σαγήνη ἔρωτος, φιλαρεσκείας δόλος.

Κι' ὅταν ὁ γέρον Φαφλατᾶς προτεῖνας μοι τὴν χεῖρα
Γίδν του μὲ ὠνόμασε, τοῦ Κόσμου τὸν Σωτῆρα
 Μ' ἐφάνη ὅτι ἤκουσα φαιδρῶς νὰ ἐπιτάττη
 «*Τὸν νεκρικὸν σου κράββατον ἄρον καὶ περιπάτει.*»
 Χαρά, ἐλπίς, καὶ σχέδια μελλούσης εὐτυχίας
 Τὰ ῥόδα μ' ἐπανέδωκαν ἐκ νέου τῆς υἱείας
 Κι' ὡς ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν μὲ ἔκπληξιν μεγάλην
 Οἱ φίλοι μου ἐν μέσῳ των φαιδρῶν μὲ εἶδον πάλιν.

Ἄλλὰ κ' ἐν τῇ φαιδρότητι μ' ἐμάραινεν ἡ λύπη
 Διότι τῆς καρδίας μου δὲν ἔπαυσαν οἱ κτύποι...
 Ὅποταν τὴν μητέρα μου εἶδε δακρυῤῥοοῦσαν
 Ὁ Φαφλατᾶς, κι' ὡς φάρμακον ἡρωϊκὸν ζητοῦσαν
 Τὴν χεῖρα τῆς Μαρούκας τοῦ ὀ πονηρὸς ἐδείχθη
 Ἐν πρώτοις ἀδιάφορος, ἔπειτα δ' ἐκηρύχθη
 Ἐχθρὸς, οὐχί, ὡς ἔλεγε, διότι δὲν ἐφρόνει
 Τὸ συνοικέσιον καλόν, ἀλλὰ διότ' ἡ μόνη
 Τῆς θυγατρὸς τοῦ προῖξ δεινὴν ἐλάττωσιν ὑπέστη
 Ἐνεκα χρεωκοπιῶν ἐσχάτως ἐν Τεργέστη.
 Πλὴν καθὼ φίλος! ἔστεργεν ἂν ἔστεργον ἐπίσης
 Νὰ τὴν δεχθῶν μ' ὅ,τι καλὸν τῆς ἔδωκεν ἡ φύσις.
 Μήτηρ, λοιπὸν, ἐλπίζουσα τὸ τέκνον τῆς νὰ σώσῃ
 Δὲν ἤργησεν εἰς ληστρικὰς προτάσεις νὰ ἐνδώσῃ.
 Εἰς δὲ τὴν ἔντιμον αὐτὴν συνθήκην προσετέθη
 Καὶ ἄρθρον τι μικρὸν δι' οὐ προβλεπτικῶς εἰρέθη
 «Ὅτι ἀπαγορεύεται δι' ἔργα παλαιὰ μου
 »Πᾶσα μὲ τὴν Μαρούκην τοῦ φιλία πρὶν τοῦ γάμου—
 —*Τὰ σύρτα φέρτα*, ἔλεγεν ὑπόυλως, ἄς μᾶς λείψουν
 Εἶδα πολλὰ δυσάρεστα ἐκ τούτων νὰ προκύψουν.

Ὁ διψασμένος ἔρωσ μου, λοιπὸν ἐχαρκαῶθη
 Ὅπισω τῆς θυρίδος μου, οἱ δὲ θερμοὶ μου πόθοι
 Ῥωμαντισμοῦ ἐλάμβανον σκαιὰς διατυπώσεις
 Καθ' ὑψηλὰς δὲ τοῦ ἔρᾶν καὶ ἀλανθάστους γνώσεις
 Ἀπὸ τῆς ἀντικρυ μικρᾶς καὶ τῆς ἐμῆς θυρίδος
 Δραστήριον συνέστησα τηλεγραφείου εἶδος

Καὶ ἀνεκίνου δι' ἀγνοῦ πλήν μωροπίστου ζήλου
 Τὰ τρέφοντα τὸν ἔρωτα πηδήματα τοῦ ψύλλου.
 Τέλος ἀνέτειλ' ἡ φαιδρὰ τοῦ γάμου μου ἡμέρα
 "Ἦτις κοινῶς λογιζεται ὡς ἡ εὐτυχεστέρα.

Εὐτυχεστέρα! ἂν ποτὲ ἠμπόρει νὰ λαλήσῃ
 Ὁ βοῦς ὑπὸ τὸ ἄροτρον, ἐὰν ν' ἀντισταθμίσῃ
 Ὁ ἵππος, σύρων ἀμαξαν σκληροῦ ἀμαξηλάτου
 Ἡδύνατο τὰς τέρψεις του μὲ τὰ πικρὰ δεινὰ του.
 Βεβαιωθῆτε, φίλοι μου, ὅτι καὶ βοῦς καὶ ἵππος
 Θὰ ἦσαν ἀδυσώπητος Εἰσαγγελέως τύπος
 Καὶ φυσικοὶ συνάδελφοι τῶν εὐτυχῶν συζύγων
 Βαρεῖται τὴν ἐκδίκησιν θὰ ἔφερον ὀλίγον
 Διότι, εἰς τοὺς πόδας των πατούμενοι μὲ λύσσαν
 Ἀμαξηλάται, ἄροτρα, κ' ὑμέναιοι θὰ ἦσαν.

Οἱ γάμοι μου ἐγένοντο ἐν τελετῇ μεγάλῃ
 Ἴνα ρήθῃ πῶς ὡς αὐτοὶ δὲν εἶχον γίνεαι ἄλλοι
 Παρῆσαν φίλοι καὶ λαὸς ὑπάλληλοι καὶ κληρὸς
 Κ' εἰς ἀσυνήθη κίνησιν ἐτέθη ὄλ' ἡ Σύρος
 Ἀρχιερεῖς, καὶ ἱερεῖς, καὶ διακόνων πλῆθος
 Ἐμπρὸς κ' ὀπίσω μ' ἔψαλλον, κατόπιν, δ' ὡς συνήθως,
 Καθεῖς τὰς ὑπὲρ τοῦ γαμβροῦ ἀντήλλαξεν εὐχὰς του
 Μὲ τὰ ἀριστουργήματα καλοῦ ζαχαροπλάστου
 Οἱ πάντες μ' ἐμακάριζον! κ' ἐγὼ μετ' εὐπιστίας,
 Ὡς Ζεὺς τὴν κνίσσαν ἄρωμα ἐρρόφων κολακείας.

Ἴδου, λοιπὸν ἐγὼ ἐντὸς τοῦ ποθητοῦ λιμένος
 Ἴδου ἐγὼ τρεῖς ὄλβιος καὶ τρεῖς εὐτυχισμένος! . . .
 Μὲ ποῖαν μέθην ἡδονῆς μὲ τί παλμοὺς καρδίας
 Τὸ ἄστρον ἐπλησίασα τῆς τόσης μου λατρείας
 Τὸ στῆθός μου ὑπέκλειεν ἡ λάβα τῶν ἐρώτων,
 Ὡς ὅταν εἶδεν ὁ Ἀδάμ τὴν Εὐαν κατὰ πρῶτον.
 Ἄλλ' ὦ ἀπάτης κολοφῶν! αἴφνης ἐπέισθην φρίττων
 Ὅτι καπνὸς καὶ ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς μου ἦτον.

Ἡ Εὐα μου πρὶν φαιδρωπὴ πηδήσῃ εἰς τὴν κλίνην
 Ἐπὶ τραπέζης ἄφησε μὲ ἀφελῆ γαλήνην
 Ὅκτὼ τῶν ἐμπροσθίων της ὀδόντων ἐκ τῆς ἄνω
 Καὶ κάτω σιαγόνος της, καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπάνω
 Κατέθεσε μὲ προσοχὴν τὴν δανεικὴν της κόμην,
 Τὴν κόμην, ἣν ὡς ἔβλεπον κατεγοητευόμην.
 Θῆκην δ' ἀνοιξάσα μικρὰν ἐφύλαξεν ἐντὸς της
 Τὸν δεξιὸν της ὀφθαλμόν, αὐτὸν ἐκεῖνον ὅστις
 Ὑπὸ παρθένου βλέφαρα σεμνῶς χαμηλωμένα
 Διὰ τῆς φαντασίας μου ἐξήναπτε τὴν φρένα.

Ἐκστατικὸς ἐκύτταζον μὴ 'ς τῆς γραφῆς τὸ τέλος.
 Ἀφήσῃ αἴφνης μετ' αὐτῶν καὶ ἄλλο κἀνὲν μέλος
 Πλὴν εἶδα μ' εὐχαρίστησιν καὶ ἠθὸς τι θυμῆρες
 Πῶς ἔμειναν 'ς τὴν θέσιν των οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες
 Ἄν κ' ἦτον ἕκαστος αὐτῶν καθέδρα καυτηρίου
 Ἐξ οὗ ἐπήγαζ' ἄρωμα καὶ ἀφθονία πίου
 Κατάλληλον πρὸς ἱσιν σωτηριωδестаτήν
 Χοιραδικῆς τινος πληγῆς κειμένης εἰς τὴν πλάτην.

Τότε, καλοὶ μου ἀδελφοί, ἐννόησα ἐν πρώτοις
 Πόθεν ἐπήγαζ' ἡ σεμνὴ ῥωμαντικὴ ὠχρότης·
 Τότε ἐννόησα πρὸς τί ὁ Φαφλατᾶς μὲ ζέσιν
 Πᾶσαν πρὸς τὴν Μαροῦκάν του μοὶ ἀπηρενεῖτο σχέσιν
 Πλὴν τότε καὶ πᾶν γόητρον διὰ μιᾶς ἐλύθη
 Κ' ἐλάλῃσ' εἰς τὸ λογικὸν ἢ γλῶσσα, ἥτις πειθεῖ.
 Ὁ ἔρωσ μου ὁ φλογερὸς ἀτμὸς κατέστη πάχνης
 Τὰ ἀβήρηκτά του δύκτια σαθρὸς ἰστός ἀράχνης.
 Πλὴν κατ' αὐτήν, ἂν καὶ ἀργὰ τὴν στάσιν τοῦ νοός μου
 Ῥητόν τι ἀνεπόλησα τοῦ συνετοῦ πατρός μου
 Λέγον— «Τὸ πονηρὸν πτηνὸν ἂν πέσῃ εἰς παγίδα
 » Ἐκ δύω συλλαμβάνεται ποδῶν χωρὶς ἐλπίδα.»
 Ἐγὼ δὲ χειροπόδαρα εὐρέθην δεδεμένος
 Ὡς παρὰ μάγου πονηροῦ νὰ ἤμην μαγευμένος.

Ἐσκέφθην πλὴν ὡς φρόνιμος περὶ τοῦ ποιητέου·
 Ἄλλος τις εἰς τὴν θέσιν μου μετὰ θυμοῦ ῥαγδαίου

Θά «βρόντα, καὶ θά ἤστραπτε, τὸ πᾶν θά 'ξυνεκύκα»
 'Αλλὰ τὰ κάρυα μισῶ καὶ ἀγαπῶ τὰ σῦκα
 Κι' αὐτομαθῆς φιλόσοφος ἐν δυστυχίᾳ τόση
 Καλῶς εἰς τὴν κυρίαν μου ηὐχθήθην νὰ ὑπνώσση,
 Καὶ κατεκλίθην ἀπαθῶς ὡς ἄλλος Ξενοκράτης
 Μαρμαροχιονόπλαστος διὰ τὰ θέλγητρά της.
 Καὶ αὐτὴ ἐν τῷ βίῳ μου ὑπῆρξε φορὰ πρώτη,
 Καθ' ἣν ὁ λύκος μετ' ἀμνοῦ εἶδα νὰ συνυπνώττη,
 Καθ' ἣν μὲ ψευδαγέρωχον κ' ὄφρυς ὑπερηφάνους
 'Ἡ ἀρετὴ μου ἔδρεψε τοὺς πρώτους' της στεφάνους.

Οὐδὲν φιλοτιμώτερον ἐπὶ τῆς ὑψηλίου
 'Αποτυχόντος ἔραστοῦ! διὸ καὶ τοῦ γελοίου
 Φοβούμενος τὰ εὔστοχα καὶ ἰοβόλα βέλη
 "Ἐδειξα ὅτι τρέχουσι τὰ πάντα γάλα μέλι,
 Καὶ συγγενεῖς δὲ ἔπεισα καὶ φίλους ἐπομένως
 "Ὅτ' ἤμην τρεῖς μακάριος καὶ τρεῖς εὐτυχισμένος,
 Καὶ ὅτι ἂν μ' ἠνώχλει τι, ὡς ἔλεγα μὲ θάρρος·
 "Ἦτον βεβαίως τὸ πολὺ τῆς εὐτυχίας βάρος.
 Εἰς τὴν Μαροῦκάν μου δὲ ἦν ἐνώπιον τῶν ἄλλων,
 'Ἐκάλουν γῶς, καὶ ἄγγελον, καὶ θησαυρὸν μεγάλον,
 'Απέδιδον μετὰ σπουδῆς θερμὰς περιποιήσεις
 Μὲ γλῶσσαν ἔραστοῦ σφοδρὰς νικῶντος συγκινήσεις.

Τέλος κατέστην εἰς βραχὺν μετὰ τὸν γάμον χρόνον
 Τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν ἠχηρῶν κωδῶνων
 Οἵτινες συνταράσσουσι τὴν γῆν μέχρι περάτων,
 Καὶ οἵτινες ἀκούονται καὶ παρὰ κωφωτάτων.
 Οἱ τρόποι μου ἐμάγευσαν τῆς Σύρου τὰς Κυρίας
 "Ὡστε μὲ ἀνεκήρυττον ὡς τύπον συζυγίας.
 Καὶ ἤκουες νὰ λέγ' ἡ μὲν — «χαρὰ εἰς τὴν γυναῖκα
 » Ἄνδρὸς τοιοῦτου! ὡς αὐτὸν ἄς εἶχον ἄνδρας δέκα!
 — «Τὴν ἀγαπᾷ, προσέθετεν ἑτέρα, ποῦ δὲν πίνει
 » Οὐδὲ νερόν, ἂν δὲν τὸ 'πῆ καὶ δὲν τὸ δῶσ' ἐκείνη!»
 — «Κι' ὁ ἰδικός μου πάντοτε κρεμανταλαῖς σβαννάρι
 » Διέκοψ' ἄλλη, κ' ἔπειτα μὲ στρώννει 'ς τὸ στιλιᾶρι.»

Τοιαῦτα κι' ἄλλα ἔλεγον ἐκεῖναι ἐν εἰρήνῃ
 Πλὴν ἔμενον ἀνέπαφος ἢ νυμφικὴ μας κλίνη
 Ἐγὼ δὲ κ' ἢ Μαρούκᾶ μου μακρὰν στενῶν μας φίλων
 Ἐξῶμεν ξένοι καὶ ψυχροὶ ὡς αἴλουρος μὲ σκύλον.

Ἡ νόσος τῆς Μαρούκας μου σπουδαία καὶ χρονία
 Ἀπέβη μετὰ τρίμηνον μεγάλως ὀλεθρία.
 Καὶ αὕτη μὲν κατέτρωγε τὴν σάρκα κατ' ὀλίγον·
 Σκορπίος δὲ ὀξύκεντρος, εἰς τὴν ψυχὴν ἀνοίγων
 Πληγὰς καιρίας, ἢ δεινῶς τρωθεῖσα φιλαυτία
 Τοῦ ἀτυχοῦς θανάτου τῆς ἐγένοντο αἰτία.
 Κ' εἰς τοῦτο τὸ δυστύχημα (συνείθισα δὲ δίδω
 Εἰς πᾶσιν τὸνομα αὐτὸ διάψευσιν ἐλπίδων)
 Εἶδα τῶν ἀνθρωπίνων μας πραγμάτων καὶ σχεδίων
 Ἐν αὐτάνδρῳ ναυάγιον· διὸ μετὰ δακρῶν
 Καὶ μετὰ φίλων, συγγενῶν καὶ τῶν συμπολιτῶν μου
 Ἐκήδευσά τὸν ἀνθρώπον κι' οὐχὶ τὴν σύζυγόν μου.
 Ἡ μακαρῆτις δὲ (κ' εἰς σὰς λαλεῖ φρὴν ἐλευθέρᾳ)
 Ἄν μ' ἐπλησίασεν ἀγνὴ, ἀπῆλθεν ἀγνοτέρα.

Μία, λοιπὸν, μαρμάρου πλάξ ἐγένετο κεραία
 Τοῦ βίου μου τοῦ γαμικοῦ, μεθ' ὃν ἐπῆλθ' ἀκμαία
 Ἡ παλαιὰ φαιδρότης μου. Ὡς δ' ἔμαθεν ἡ Σύρος
 Ὅτ' ἔγινεν ὁ χθὲς γαμβρὸς ἐντὸς ὀλίγου χῆρος
 Μ' ἐπολιόρκησε στενῶς διὰ τῶν γραϊδίων,
 Φερόντων τὰ πρωτόκολλα λαμπρῶν συνοικεσιῶν.
 Κ' ἢ μὲν ἐξύμνει τὰ λαμπρὰ τῆς δεῖνα κόρης κάλλη
 Καὶ «*φούργους μὲ καρβέλια*» μοὶ ἔταζεν ἡ ἄλλη·
 «*Κουβούκλια μετὰ σταφυλῶν*» μ' ὑπέσχετο ἡ τρίτη·
 Καὶ ἄλλη, ὅτι μ' εὖνοσῆ σεμνή τις Ἀφροδίτη.
 Ἄλλὰ «*τὸ δις ἐξαμαρτεῖν εἶν' ἴδιον ἀσόφου*»
 Λοιπὸν δι' ἀπαντήσεως ἐξέφυγον εὐστρόφου,
 Πρὶν κλείσω εἰς τὴν μύτην των τὴν θύραν μου. — «Πῶς! εἶπον,
 «Χθὲς ἔτι ἐδοκίμασα τὸν ἀπευκταῖον κτύπον
 » Τοῦ σκληροτέρου χωρισμοῦ, καὶ σήμερον ἐκ νέου
 » Ν' ἀνάψω μοὶ προτείνετε λαμπάδας ὑμεναίου;

- Μὰ τῶν ὠραίων σας νυμφῶν τοὺς θαυμαστοὺς ὀδόντας,
- Μὰ τὰς στιλοῦσας κόμας των! μὰ τοὺς ὑπογελῶντας
- Στρατηγικούς των ὀφθαλμοὺς τοὺς προξενούντας πόνον,
- Ἀπελπισίαν, βάσανα, καὶ στεναγμοὺς καὶ φόνον
- Νὰ λησμονήσω δίκαιον δὲν εἶν' ἐντὸς ὀλίγου
- Κόμην, ὀδόντας, κι' ὀφθαλμὸν τῆς πρώτης μου συζύγου!

Τοιαῦτα μοὶ συνέβησαν διότι ἐξ ἀγνοίας
 Ὁ νοῦς μου ἤκουσε τυφλῶς τὴν γλῶσσαν τῆς καρδίας.
 Ἄλλ' ἐπιμύθιον σοφὸν ἐπήγαγεν ἐκ τούτων
 Ὅπερ μετ' ἄλλων θεωρῶ ὡς ἠθικόν μου πλοῦτον
 Εἰς τούτου δὲ τὰς καθαρὰς καὶ μετρημένας λέξεις
 Ὡς ὑποψήφιε γαμβρὲ κύρ Ἰώτα νὰ προσέξῃς
 Διότι κρούπτετ' εἰς αὐτὰς ὡς δῶρον ἐντὸς σάκκου
 Τὸ πέμπτον καταπότιον τοῦ γαμικοῦ φαρμάκου.
 — «Μὴ νυμφευθῆς ἐξ ἔρωτος ποτὲ τυφλοῦ ἂν ὅμως
 • Εἰς τὴν ψυχὴν σου καταστῆ ὁ Ἔρωσ σκληρὸς νόμος
 • Ποτὲ μὴ στέρξῃς νὰ γενῆ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου,
 Ἄν πρὶν τὴν ἐρωμένην σου ἐντὸς κλειστοῦ θαλάμου
 • Εἰς πλήρες *naturalibus* δὲν ἴδῃς, δηλονότι
 • Γυμνὴν, ὡς ἦλθε πρὸς Ἀδὰμ ἡ μήτηρ μας ἡ πρώτη.
 • Τέλος, θεῶρει βέβαιον ὅτι ὑπάρχει δόλος
 • Ἄν πρέπη οἱ μελόνημοι νὰ βλέπωνται δυσκόλως!»
 Εἶπα κ' ἐλάλησ' ἀδελφοὶ πρὸς ὄφελος τοῦ Ἰώτα
 Καὶ ἀκουέτω ἐξ ὑμῶν ὁ ἔχων καλὰ ὦτα. . .

Σφοδρὰ χειροκροτήματα καὶ στέφανοι γελώτων
 Τὸν λόγον ἐπεσφράγισαν τοῦ φίλου τῶν Ἐρώτων.
 — «Σὺ εἶσαι διαβολάνθρωπος! εἶπ' ὁ Βρακιβελάδας,
 • Ἄν κ' ἔχουν τὰ συμβάντα σου χοροὶν Ἀρλεκινάδας!»
 — Ὁ δ' Ἀστακίδης ἔκραξε — «Καυμένη, Τράκκα, εἶπα
 • Ὅτ' ἔκαμα εἰς τὸ νερὸν μεγάλην τινὰ τρύπα
 • Διὰ τοῦ γάμου μου, ἀλλὰ ποῦ τὸ μασκαραλῆκι
 • Τὸ ἰδικόν σου ἄθλιε! ὦ! νὰ σὲ φάγουν λύκοι!
 • Καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ χώνευσεσς καθὼς σχολαστικὸς τις
 • Τ' ἀνώμαλά του ῥήματα! νὰ, τὶ παθαίνει ὅστις

- Πηδᾶ παλούκια, διάβολε! — Μὴ λόγους τοῦ ἀέρος!
- Εἶπ' ὁ Κυπρίδης, κ' ἐξ ὑμῶν ἀστεῖον ἔχει μέρος
- Καθεὶς εἰς τὴν ἀπέραντον τοῦ γάμου κωμωδίαν·
- Κ' εἶθε νὰ χρησιμεύσωμεν πρὸς ἄλλων σωτηρίαν.
- Διότι, καθὼς λέγουσιν, ὁ βαίνων εἰς τὰ πρόσω
- Τῶν ἄλλων εἶναι γέφυρα, πλὴν πρέπει ν' ἀποδώσω
- Τὸν δίκαιόν μου ἔπαινον εἰς τὸν φαιδρόν μας Τράκκαν,
- Διότι, ἂν ἐθαύμασα πρὶν τὸν Κρασοπινάκκαν
- Ἡρωϊκῶς χωνεύσαντα τὰ τῆς Φαναριωτίσσης
- Συζυγικὰ Τρωγάλια, τὸν θεωρῶ ἐπίσης
- Λαμπρὸν πρωτοπαλλήκαρον ψευδοφιλοτιμίας
- Ἀκράτου Δον-κισσοτισμοῦ, κ' ἵπποτικῆς βλακειᾶς! . .
- «Εὐγνωμονῶ, ὦ λατρευτὰ ἀστεῖε, εἶπ' ὁ Τράκκας
- Τῆς θυγατρὸς τοῦ μυλωθροῦ! καὶ πάντας τοὺς μὴ βλάκας
- Τοῦ πενθεροῦ σου εὐχομαι τὸ ἄλευρον νὰ κάμη
- Ἀσπροπροσώπους καθὼς σέ θαυματουργῶ δυνάμει!»

— «Optime! ἀνεβόησεν ἀνορθωθεὶς ὁ Ἰώτας!

Τώρα ἀκούσατε κ' ἐμέ! — σὰς 'κάλεσα συμπότας,
 Ὅπως διὰ τῶν γνώσεων καὶ τῆς πολλῆς σας πείρας
 Ἀνεύρω κινδυνώδους πλοῦ δοκίμους συμπλωτῆρας,
 Καὶ τὴν πραγματικότητα τοῦ γάμου ἐννοήσω
 Ἐν ᾧ ἀκόμη δύναμαι νὰ ὀπισθοδρομήσω.
 Θαυμάζων δὲ τῆς Γαμικῆς ἡμῶν Ἀκαδημίας
 Τὰ πάνσοφα θεσπίσματα, μεθ' ὑπερηφανίας
 Συγχαίρω, πρῶτον ἑμαυτὸν τὸν εἰς φαιδρὰς ἀθροίσεις
 Τοιαύτας προκαλέσαντα σπουδαίας συζητήσεις.
 Καθοδηγούσας τοὺς μωρούς, καὶ τοὺς σοφοὺς τρεφούσας,
 Καὶ εὐπροσδέκτους κ' ἀρεστὰς εἰς τὰς ἐννέα Μούσας.
 Θὰ ἦτο δὲ σωτήριον ἂν κ' αἱ Ἀκαδημίαι
 Τοῦ Κόσμου, εἰς ἃς ἀντηχοῦν ἀπαύστως φλυαρίαι
 Καὶ ἄμουςοι δασκαλισμοὶ, καὶ γρυλισμοὶ πιθήκων
 Τοιαῦτα θέματα λαμπρὰ ἐν πότοις ἀνεκύκων.
 Ἀλλὰ οἱ ἄσοφοι σοφοὶ τοῦ σήμερον αἰῶνος
 Παραγωρίζουν ὡς μωροὶ γελοίως κ' ἐπιμῶνως
 Τῶν πάλαι Δειπνοσοφιστῶν τὴν ἱερὰν χορείαν
 Καὶ συζητοῦσι μὲ κενὴν καὶ κλαίουσιν κοιλίαν

Πᾶν οὐσιῶδες ζήτημα· διὸ καὶ πᾶς κρωγμός των
 Φέρει τὸ χρώμα τὸ ὡχρὸν τῆς χαύνης ὄψεως των.
 Λησμώνησαν δὲ οἱ σοφοὶ αὐτοὶ γραμματοφάγοι
 Ὅτι ὁ νοῦς δὲν ἐνεργεῖ ἄν τις καλῶς δὲν φάγη.
 Καὶ ὅτι τῆς Παρισινής κλεινῆς Ἀκαδημίας
 Ὑπῆρξαν θεμελιωταὶ οἱ πλήρεις θυμηδίας
 Πελάται τοῦ «Caffé Procope» οἱ ἐν τῷ τρωγοπίνειν
 Τὴν ἄπειρον ἐκχύσαντες σοφίαν των ἐκείνην.
 Δεύτερον δὲ εὐγνώμονῳ πεισθεὶς ἐκ πάντων ὅτι
 Ἄνῃ ζητῶν νὰ νυμφευθῇ περιπατῶν ὑπώπτει
 Τὴν δυστυχίαν του ποθεῖ, τὸν ὀλεθρὸν του θέλει
 Διὰ ὀλίγον πρόσκαιρον κι' ὄξυνισμένον μέλι.
 Δὲν θέλω εἰς τὰ στήθη μου ὁ στόνος νὰ φωλεύη,
 Οὐδ' ἔρις ἐν τῷ οἴκῳ μου σκληρὰ νὰ βασιλεύη.
 Διὸ καὶ ἀπεφάσισα νὰ τρώγω, καὶ νὰ πίνω,
 Νὰ τραγωδῶ, καὶ νὰ γελῶ, καὶ ἄγαμος νὰ μείνω.
 Ὑμᾶς δὲ συλλυπούμενος σᾶς εὐχομ' ἐκ καρδίας
 Τὴν τοῦ Ἰῶβ ὑπομονήν, καὶ πέρασ τῆς πικρίας . . .

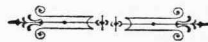
Εἶπε· ἀλλ' ἔτι ἔπαλλεν ὁ λόγος εἰς τὰ χεῖλη
 Κ' ἐνθουσιώδη ἰαχὴν οἱ πέντε, ἦραν φίλοι!
 — «Νὰ, λόγος φρονιμώτατος εἶπ' ὁ Κρασοπινάκας
 »Κατάλληλος νὰ χαραχθῇ εἰς μεταλλίνοὺς πλάκας!
 » Ἄν ἐφωτίσθης παρ' ἡμῶν οὐχ ἦττον χέεις φῶτα
 » Λαμπρὲ, ἀμίμητε, σοφὲ, καὶ πνευματώδη Ἰῶτα!
 » Λοιπὸν προπίνω ὑπὲρ σοῦ πρὶν ἀποχωρισθῶμεν
 » Καὶ εἶθε πάντοτε φαιδροὶ καὶ εὐθυμοὶ νὰ ζῶμεν!
 Καὶ σπείσαντες ἐπὶ βωμὸν ἀδελφικῆς φιλίας
 Τὴν λύσιν συνεκήρυξαν τῆς ὅλης εὐωχίας. —»

— Αἶ! τώρα ἀναγνώστὰ μου βεβαίως θὰ νομίσης
 Ὅτι μετὰ τὰς θαυμαστάς ἐκείνας διηγήσεις
 Καὶ τὰ σοφὰ διδάγματα περὶ δεινῶν τοῦ γάμου
 Τοῦ γάμου θὰ ἰδῆς ἐχθρὸν τὸν μέγα ἦρωά μου;
 Μὴν ἀπατάσαι! ἐπειδὴ πρὸς ἄλλο βλέπων πέρασ
 Τοὺς γάμους του ἐτέλεσε τὸ ἴδιον ἐσπέρασ.

Ναί ἐνυμφεύθη ὁ μωρός ! διὰ τὸν λόγον ὅτι
 « Ὁ ἔχων *τυφλοδόμαδον* περιπατῶν ὑπνώττει
 » Τὴν δυστυχίαν του ποθεῖ, τὸν ὀλεθρόν του θέλει
 » Διὰ ὀλίγον πρόσκαιρον, κι' ὄξυνισμένον μέλι.
 » Τὰς ὑποσχέσεις λησμονεῖ, τοὺς ὄρκους πικραθαίνει
 » Διότι ἐν αὐτῷ λαλεῖ ἡ φύσις μαινομένη
 » Διότι λέγει τὸ γνωστὸν « ἄς βρέξῃ ὅτι βρέξῃ »
 » Διότι οὕτως ἔτρεξεν ὁ Κόσμος καὶ θὰ τρέξῃ ».

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Μεταξὺ τῶν χειρογράφων ἐνταυτῷ τοῦ ἀειμνήστου Θ. Ὁρφανίδου ἀνευρέθη καὶ ἡ κάτωθι δημοσιευμένη πολύτιμος ἐπιστολὴ αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ ἀθανάτου ἐκείνου ἐθνικοῦ ἡμερολογίου τοῦ *Μαρίνου Παπαδοπούλου Βρετοῦ*. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, κατὰ τὴν ἰδίαν χειρογράφον σημειώσιν τοῦ ἀνδρός, ἔμεινεν ὅλως ἀνεκδότος, ματαιωθείσης τῆς ὑπὸ τοῦ μακαρίτου *Μαρίνου Παπαδοπούλου Βρετοῦ* μελετηθείσης ἐκδόσεως *Συλλογῆς Ἐπιστολῶν*, ἣτοι τύπων τινῶν τῆς κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἐπιστολογραφίας, ἣν ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ κατ' ἔτος. Οὕτω ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἐν ἡμετροφρόνῳ ὁ περιφανὴς ἀνὴρ ἀναγράφει ἀκριβεστάτας σημειώσεις τοῦ διαπρεποῦς αὐτοῦ βίου, κατ' αἴτησιν τοῦ ἰδίου, ἐπεστράφη τῷ κ. Ὁρφανίδῃ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, ἔκτοτε δὲ διεσώθη ἐν τοῖς ὡραίοις αὐτοῦ χειρογράφοις, ὅλως ἀνεκδότος.

Τὴν ἀνεκδοτὸν ταύτην καὶ λαμπρὰν ἐπιστολὴν, ἡ εὐγενεστάτη οἰκογένεια τοῦ αἰοδιμοῦ ἀνδρός, παρεχώρησε πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ παρὸν ἔτος τῆς *Ποικίλης Στοᾶς*. Πρὸ παντὸς μετὰ πολλοῦ ἐνθουσιασμοῦ συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῆς, καθ' ὅσον ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ὡς ἀναγράφουσα κυρίως πλήρεις ἀληθεῖς βιογραφικὰς Σημειώσεις τοῦ Ἀνδρός, ἐν πολλοῖς δὲ διαφαίνεται ἡ πρὸς τε τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ Ἔθνος μακρὰ καὶ ἔξοχος ὑπηρεσία αὐτοῦ, παρίσταται σπουδαιότητι. Δι' αὐτῆς κυρίως ἀναπληρωθήσονται τὰ μεγάλα κενὰ, ἅτινα ἀφῆκεν ἡ ἐν ταῖς ἐφημερίαις καὶ διαφόροις περιοδικαῖς συγγραμμάσι κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός, ἀναγραφῇ ἐν πολλοῖς ψευδῶν καὶ ὅλως φαντασιωδῶν γεγονότων ἢ βιογραφικῶν Σημειώσεων.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ

Θ. Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Ἰουνίου 1865

Φίλε Κύριε Βρετέ,

Ἀπεφάσισα νὰ σε εὐχαριστήσω μετὰ τὸ παραπάνω κατὰ τὴν κοινὴν παροίμιαν. Σοὶ πέμπω λοιπὸν ἐν μὴν Ἰουνίῳ κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου τὰ βιβλία σου μετὰ τὰ ἐξελληνισθέντα ὀνόματα τῶν φυτῶν. Ἐὰν μὲ ἠρώτας πρὶν τὸ ὑποσχεθῆς, ἤθελα σε συμβουλεύσει νὰ κάμῃς ἄλλο τι, πλὴν τώρα πλέον καιρὸς δὲν εἶναι ! καὶ ἄς μείνῃ δι' ἄλλοτε ἡ καλὴ συμβουλή μου.